

SP afdeling Rotterdam

www.rotterdam.sp.nl

Teilingerstraat 21-A

3032 AP Rotterdam

T. 010 267 33 59

rotterdam@sp.nl

Plan van de Arbeid

Werken in een betere stad en buurt

Leo de Kleijn

© SP Rotterdam, 28 februari 2010

Inhoudsopgave

Samenvatting.....	3
Inleiding.....	5
Werk en inkomen prioriteit nummer één.....	6
Werken aan een betere stad en buurt.....	8
Investeren in de wijk economie.....	11
Overige voorstellen.....	12

Samenvatting

Veel Rotterdammers hebben een groot gebrek aan inkomen én een gebrek aan perspectief op duurzaam werk. Op werk dat loont. Dat probleem is groter dan de dertigduizend Rotterdamse huishoudens die afhankelijk zijn van de bijstand. Ongeveer 61.000 huishoudens hebben een laag inkomen, dat wil zeggen een inkomen tot 110 procent van het sociaal minimum. De jarenlange bezuinigingspolitiek uit Den Haag is daar mede oorzaak van. Vele duizenden Rotterdammers zijn afhankelijk van de Voedselbank, en steeds meer gezinnen zitten met torenhoge schulden.

Veel laaggeschoold werk is in de afgelopen decennia geschrapt, wegbezuinigd of omgezet in los-vast werk met een slechte beloning, weinig werkzekerheid en beroerde arbeidsomstandigheden. Het aantal zogenaamde 'werkende armen' in de stad neemt toe. De economische crisis komt daar bovenop.

Aan de onderkant van de arbeidsmarkt zijn de afgelopen jaren veel maatregelen genomen die mensen eerder minder dan méér kans op zinvol en fatsoenlijk betaald werk geven. Duizenden mensen worden aan het werk gezet in nepbanen – de zogenaamde 'participatiebanen'. Zij moeten tot twee jaar werken met behoud van uitkering, dus voor ongeveer zeventig procent van het minimumloon. De kans op een reguliere betaalde baan is na zo'n 'participatietraject' nauwelijks toegenomen. Via kostbare re-integratietrajecten (al dan niet via een commercieel bedrijf) worden mensen een paar maanden aan het werk gezet in baantjes die niets met hun opleiding of ervaring te maken hebben.

Het effect van dergelijk beleid is ook dat de overheid de neerwaartse druk op de lonen versterkt. Als de Westlandse tuinbouwers, hoteleigenaren, havenbedrijven en Albert Heijn mensen voor een prikkie kunnen laten werken via allerlei trajecten, welk bedrijf wil dan nog een normaal salaris – op zijn minst het minimumloon – betalen voor vergelijkbaar werk?

Om die spiraal naar beneden te doorbreken, is niet alleen een actief werkgelegenheidsbeleid nodig, maar vooral ook beleid dat gericht is op versterking van de positie van mensen aan de onderkant van de arbeidsmarkt. Sommige zaken moeten landelijk geregeld worden; zo zou het minimumloon en de daar aan gekoppelde bijstandsuitkering verhoogd moeten worden met minstens tien tot vijftien procent. Rotterdam kan een bijdrage leveren door nuttig werk voor de stad en de buurt lonend te maken en te waarderen.

Voor de SP is het de komende jaren prioriteit nummer één om meer Rotterdammers aan zinvol werk te helpen dat loont. Doen we dat niet, dan dreigt - met de gevolgen van de economische crisis en mogelijke bezuinigingen vanuit het rijk - een sociale ramp voor de stad.

Onze uitgangspunten:

- **In vier jaar tijd het werkloosheidspercentage in de stad minimaal terugbrengen op het landelijke niveau.**
- **Zoveel mogelijk Rotterdammers op een zinvolle manier aan de slag.**
- **Al het werk, alle taken die er zijn in de stad en die kunnen bijdragen aan de leefbaarheid moeten ook daadwerkelijk uitgevoerd gaan worden.**
- **Voor volwaardig werk moet een volwaardig loon betaald worden.**

Concreet wil de SP op korte termijn vierduizend extra banen bij de gemeente Rotterdam, ondergebracht in een nieuw op te richten gemeentelijk detachingsbedrijf. Het gaat daarbij om werk dat nu blijft liggen en kan bijdragen aan een betere stad en buurt. We denken onder meer aan extra conciërges in scholen en buurtcentra. Aan extra ondersteunend personeel dat de grote werkdruk in de thuiszorg en andere zorgvoorzieningen kan verlichten. Aan toezicht en begeleiding voor kinderen en jongeren op pleinen en in speeltuinen. Maar ook aan hulp bij gemakkelijk te nemen maatregelen voor energiebesparing in woningen en aan extra aandacht voor het groen in de buurten.

Bijstandsgerechtigden die geen regulier werk kunnen krijgen, komen voor minimaal het minimumloon in aanmerking voor deze extra gemeentelijke banen. Daarnaast krijgen deze mensen een aanbod voor op de persoon gerichte opleiding- en scholingsactiviteiten om de kans op doorstroming te vergroten en een nieuwe carrière-stap te maken. De extra banen blijven en kunnen weer aangeboden worden aan bijstandsgerechtigde Rotterdammers.

Daarnaast stelt de SP voor:

- Minder en selectiever gebruik van re-integratiebedrijven – alleen nog voor heel specifieke doelgroepen.
- Meer maatwerk om werkzoekenden aan het werk te helpen. Probeer aan te sluiten bij de mogelijkheden, wensen en competenties van mensen in de bijstand.
- Prioriteit bij ondersteuning van de wijkeconomie, kleine zelfstandigen, winkeliers en zelfstandigen.
- Bedrijven extra stimuleren om Rotterdamse werklozen in dienst te nemen via afspraken daarover in aanbestedingsvoorwaarden ('contract compliance'), loonkostensubsidie of door tijdelijke aanvullende regelingen als opstap naar de arbeidsmarkt.
- De doelgroep van de Sociale Werkvoorziening heeft recht op een aparte status en benadering en moet niet op één hoop gegooid worden met mensen met een WWB-uitkering en/of een participatiebaan. Iedereen heeft recht op maatwerk.
- De Stadsvisie 2030 wordt herzien. In plaats van concurrentie tussen steden en een eenzijdige nadruk op economische groei, vertrekt de nieuwe stadsvisie vanuit de belangen van de gewone Rotterdammers en het streven naar een sociale en duurzame economie.

Inleiding

Te veel Rotterdammers zitten werkloos thuis of hebben een te laag inkomen. Voor de SP is het prioriteit nummer één om meer Rotterdammers aan werk te helpen. Aan werk dat loont en perspectief biedt.

In vier jaar tijd wil de SP het werkloosheidspercentage in de stad minimaal terugbrengen op het landelijke niveau. Om dat te bereiken is een maximale inzet nodig van de gemeente Rotterdam, medewerking van de landelijke overheid en enthousiasme bij maatschappelijke organisaties, bedrijven en vakbonden.

Het 'Plan van de Arbeid' dat de SP met deze notitie presenteert, geeft richting aan een succesvol werkgelegenheidsbeleid voor de stad en bevat concrete plannen die de komende vier jaar uitgevoerd kunnen worden onder regie van een nieuwe wethouder Werkgelegenheid en Inkomen.

De grootste problemen hebben Rotterdammers aan de zogenaamde 'onderkant' van de arbeidsmarkt. Veel laaggeschoold werk is in de afgelopen decennia geschrapt of omgezet in los-vast werk met een slechte beloning, weinig werkzekerheid en beroerde arbeidsomstandigheden. Daardoor kampt de stad niet alleen met een blijvend hoog werkloosheidspercentage, maar is het leger van werkende armen in dezelfde periode gegroeid met tienduizenden Rotterdammers die in de meeste cijfers en statistieken niet voorkomen.

Het 'Plan van de Arbeid' van de SP zet in op duurzaam werk voor een normaal loon voor Rotterdammers. Ook of juist in deze crisistijd is er werk genoeg. Dat wil zeggen: werk genoeg te *doen*. Veel nuttig werk in buurten, in de zorg, in het welzijnswerk en in het onderwijs blijft nu liggen.

Een kans voor open doel om mensen die werkloos thuis zitten daarvoor in te zetten. We denken daarbij aan extra conciërges in scholen en buurtcentra. Aan extra ondersteunend personeel dat de grote werkdruk in de thuiszorg en andere zorgvoorzieningen kan verlichten. Aan toezicht en begeleiding voor kinderen en jongeren op pleinen en in speeltuinen. Maar ook aan hulp bij gemakkelijk te nemen maatregelen voor energiebesparing in woningen en aan extra aandacht voor het groen in de buurten.

Het mes snijdt aan twee kanten. De voorzieningen in de buurten worden verbeterd én we geven zo weer perspectief aan Rotterdammers die nu aan de kant staan. Voor de komende vier jaar wil de SP dat er minimaal vierduizend extra vaste arbeidsplaatsen bij de gemeente bijkomen onder het motto 'werken voor een betere buurt'.

Daarnaast zet het 'Plan van de Arbeid' van de SP in op nog eens duizenden nieuwe banen door versterking van de wijk-economie en op aanpassing van het strategisch economisch beleid van de stad. In plaats van concurrentie tussen steden en een eenzijdige nadruk op economische winst voor grote bedrijven, pleit de SP voor een economisch beleid dat vertrekt vanuit de belangen van de gewone Rotterdammers en vanuit het streven naar een sociale en duurzame economie.

Werk en inkomen prioriteit nummer één

Volgens cijfers van het CBS was in 2009 acht procent van de Rotterdamse beroepsbevolking werkloos, tegenover vijf procent in Nederland als geheel. In werkelijkheid is het probleem groter. Werknemers in deeltijd-WW, veel ZZP-ers zonder werk en mensen zonder werk én zonder uitkering zijn niet meegerekend in de cijfers van het CBS. Volgens de UWV-definitie is het percentage 'niet-werkende werkzoekenden' in Rotterdam 12 procent, tegenover 6,5 procent in Nederland. Mensen met een lage opleiding zijn daarbij drie tot vier keer zo vaak werkloos als mensen met een middelbare of hogere opleiding.

Als antwoord op die situatie moeten we natuurlijk investeren in goed onderwijs, beroepsgerichte opleidingen, maatregelen tegen schooluitval en mogelijkheden om bij en om te scholen voor volwassenen. Maar het is een illusie om te denken dat alle Rotterdammers daardoor op termijn als vanzelf mee kunnen profiteren van de door velen geroemde kenniseconomie. Lang niet iedereen heeft de capaciteiten en mogelijkheden om door te leren.

Over die kenniseconomie bestaan veel verkeerde beelden en fabels. Voor ons is één ding duidelijk: ook in de toekomst blijven schoonmakers, buschauffeurs, huishoudelijk personeel in hotels, thuiszorgers, winkelbediendes, vakkenvullers en cassières in supermarkten, stratenmakers en vele andere beroepen die buiten het kader van die kenniseconomie lijken te vallen keihard nodig. Het gaat erom dat soort beroepen beter te waarderen, te respecteren en te belonen.

Naast werkloosheid kampen veel Rotterdammers die wel werk hebben met een structureel te laag inkomen om echt mee te kunnen doen. In Nederland als geheel is het aantal laagbetaalde werknemers binnen één generatie meer dan verdubbeld, van naar schatting bijna 0,6 miljoen in 1979 tot 1,25 miljoen nu¹. Aan de onderkant van de arbeidsmarkt verslechterden de arbeidsvoorwaarden en omstandigheden fors, onder meer door de toegenomen concurrentie op de arbeidsmarkt door parttime werkende studenten, scholieren en 'twee-verdieners'. Daarnaast is het minimumloon sinds het eind van de jaren zeventig sterk verlaagd. De koopkracht van werknemers met een minimumloon daalde met bijna twintig procent en bleef met vijfenveertig procent achter in vergelijking met werknemers uit de hoogste inkomenscategorie.

Dat de hoge werkloosheid en het gebrek aan inkomen hét grote probleem is van veel Rotterdammers, blijkt ook uit de gemeentelijke Sociale Index². Een probleem dat de komende jaren - bij ongewijzigd beleid - alleen maar groter zal worden door de gevolgen van de economische crisis en de aangekondigde miljarden aan bezuinigingen van het kabinet Balkenende-Bos. Het beleid van de gemeente Rotterdam richtte zich de afgelopen jaren meer op de statistieken dan op de mensen waar het om gaat. Veel maatregelen werden genomen die mensen eerder *minder* kans op zinvol en fatsoenlijk betaald werk geven, dan meer.

Duizenden worden aan het werk gezet in nepbanen – de zogenaamde 'participatiebanen'. Zij moeten tot twee jaar werken met behoud van uitkering, dus voor ongeveer zeventig procent van het minimumloon. De kans op een reguliere betaalde baan is na zo'n 'participatietraject' nauwelijks toegenomen. Via kostbare reïntegratietrajecten - al dan niet via een commercieel bedrijf - worden veel mensen een paar maanden aan het werk gezet in baantjes die niets met hun opleiding of ervaring te maken hebben.

¹ Low-Wage Work in the Netherlands, Amsterdams Instituut voor ArbeidsStudies (AIAS) van de UvA

² Sociale Index 2008 en 2009, Gemeente Rotterdam

Het effect van die maatregelen is ook dat de gemeente de spiraal naar beneden versterkt. Als Westlandse tuinbouwers, hoteleigenaren, havenbedrijven en Albert Heijn mensen voor een prikkie kunnen laten werken via allerlei trajecten, welk bedrijf wil dan nog een normaal salaris voor op zijn minst het minimumloon betalen voor vergelijkbaar werk?

Om die spiraal naar beneden te doorbreken, is niet alleen een actief werkgelegenheidsbeleid nodig, maar vooral ook beleid dat gericht is op versterking van de positie van mensen aan de onderkant van de arbeidsmarkt. Sommige zaken moeten landelijk geregeld worden; zo zou het minimumloon en de daar aan gekoppelde bijstandsuitkering verhoogd moeten worden met minstens tien tot vijftien procent. Rotterdam kan een bijdrage leveren door nuttig werk voor de stad en de buurt lonend te maken en te waarderen.

Werken aan een betere stad en buurt

Het uitgangspunt van het plan van de SP is niet ingewikkeld. Aan de ene kant blijft nu veel nuttig werk in de stad en in de buurten liggen omdat er geen middelen voor zijn. Aan de andere kant zitten tienduizenden Rotterdammers thuis, betaalt de overheid een uitkering en wordt er veel geld besteed aan dure re-integratietrajecten en lapmiddelen om de armoede te bestrijden. Het kost de meeste Rotterdammers weinig moeite om een groot aantal werkzaamheden op te noemen die aangepakt moeten worden. Dat is allemaal werk en doorgaans ook het soort werk dat goed aansluit bij de capaciteiten van de grote groep werkzoekenden.

De SP ziet ruimte voor minimaal vierduizend extra banen bij de gemeentelijke overheid en gesubsidieerde instellingen. Dat mes snijdt aan twee kanten. Rotterdammers die nu thuis zitten krijgen nuttig werk tegen een volwaardig loon, en de stad en de buurt wordt er beter van.

Is het erg om op die manier de collectieve sector in de stad te vergroten? De SP denkt van niet. Eerder het tegendeel. De afgelopen decennia is veel nuttig werk in de zorg, het onderwijs, in de buurten, bij voorzieningen voor ouderen en gehandicapten, in het onderhoud van de buitenruimte en in het jongerenwerk geschrapt en wegbezuinigd. Allemaal onder de mantra "markt goed, overheid fout". De economische crisis en de oorzaken daarvan maken duidelijk dat die neoliberale visie de economie niet duurzaam heeft versterkt, maar er wel toe geleid heeft dat de kwaliteit en het niveau van essentiële openbare voorzieningen ernstig verslechterd zijn. Ook dat roer moet om en de gemeente Rotterdam kan daar binnen de beschikbare middelen een bijdrage aan leveren en tegelijkertijd zorgen voor meer werkgelegenheid voor laaggeschoolde Rotterdammers.

Volwaardig loon voor volwaardig werk

Het stadsbestuur laat een deel van dit werk nu ook door uitkeringsgerechtigden doen, maar het gaat daarbij in de meeste gevallen om werk met behoud van uitkering. Duizenden mensen worden aan het werk gezet in nepbanen – de zogenaamde 'participatiebanen'. Zij moeten tot twee jaar werken met behoud van uitkering, dus voor ongeveer zeventig procent van het minimumloon. De kans op een reguliere betaalde baan is na zo'n 'participatietraject' nauwelijks toegenomen. Via kostbare re-integratietrajecten (al dan niet via een commercieel bedrijf) worden veel mensen een paar maanden aan het werk gezet in baantjes die niets met hun opleiding of ervaring te maken hebben.

Werken met behoud van uitkering betekent natuurlijk ook behoud van armoede. Mensen in de bijstand zijn niet minder dan andere mensen. Gelijk werk moet dus gelijk betaald worden. Mensen die zonder loon tomaten en paprika's moeten plukken of hotelkamers schoon moeten maken, vindt de SP geen wenselijke ontwikkeling. Wie hetzelfde werk doet als collega's moet ook gelijk betaald worden. Het minimumloon in Nederland is het resultaat van tientallen jaren strijd van mensen, vakbonden en sociale bewegingen. Dit mag niet sluipenderwijs ondermijnd worden door steeds meer projecten met werken met behoud van uitkering.

De SP bepleit volwaardig loon voor volwaardig werk. Natuurlijk is er een "grijs gebied" tussen wat werk is en wat onderwijs, training en stage is. Het is al sinds jaar en dag zo dat er combinaties zijn van leren en werken, stages enzovoorts waarbij betrokkene (nog) niet kan werken zoals dat van een opgeleid iemand verwacht kan worden. In dit geval moet de opleiding betrekking hebben op het werk wat iemand verricht en wat zijn/haar kansen doet toenemen op de reguliere arbeidsmarkt. Dan kan het deel opleiding als werkinspanning worden meegenomen. Concreet: het kan zijn dat iemand voor 28 uur werkt bij een verzorgingstehuis en 8 uur per week een opleiding tot verzorgende volgt. Deze persoon is dan 36 uur in de week aan de slag op een van de extra banen die de gemeente scheidt en heeft recht

op het minimumloon.

In een rapport van de Raad voor Werk en Inkomen heeft deze raad getracht regels aan te geven voor het werken met behoud van uitkering. Daarin wordt gesteld dat dit maximaal een half jaar zou moeten duren en gekoppeld zou moeten worden aan een baangarantie na afloop van deze periode. Dit gebeurt nu niet in Rotterdam en daarom moeten we kijken naar betere alternatieven, zoals de door ons voorgestelde extra banen bij de gemeente Rotterdam.

Welk werk?

Het uit te voeren beleid moet zich concentreren op het scheppen van werkplekken binnen terreinen in de stad waar achterstanden en tekorten zijn geconstateerd en waar werk blijft liggen doordat vele banen zijn opgeheven de afgelopen 25 jaar.

Daarbij kan het onder meer gaan om:

- Onderwijsinstellingen en schoolgebouwen (iedere school een (extra) conciërge en klassenassistenten)
- Huiswerkbegeleiding
- Aanvullend leerlingenvervoer; een begeleider op de busjes waarmee leerlingen vervoerd worden
- Kinderdagverblijven (extra hulp zodat er meer tijd is voor de kinderen voor pedagogisch handelen van de gekwalificeerde leidsters)
- Gezondheidszorg (mantelzorgers, getrainde werkzoekenden om weggevallen lichte AWBZ-taken uit te voeren, extra handen aan het bed in verzorgingstehuizen en ziekenhuizen)
- Ouderenvoorzieningen (bijvoorbeeld sociale activiteiten, boodschappendienst, klussendienst)
- Gehandicaptenvoorzieningen (bijvoorbeeld sociale activiteiten, boodschappendienst, klussendienst)
- Maatschappelijke, niet-commerciële organisaties waarvan de gemeente gebruikt maakt
- Kunst en Cultuur (werk in LCC's, enzovoort)
- Dierenwelzijn (dierenambulance, kinderboerderijen etc.)
- Woningkwaliteit (flatbeheerders, extra onderhoudsklusjes en bijv. isolatie adviezen)
- Wijkcentra (ondersteuning buurtgroepen naast de opbouwwerker, klachtensprekkuur, koffie- en thee-ochtenden, enzovoort)
- Meer jongerenwerk op diverse plekken in de stad
- Werk in de sport (assistent-trainers, toezichthouders op sportvelden, beheer sportkantine etc.)
- Buurtbeheer (repareren kleine ongemakken, melden en opruimen zwerfvuil etc)
- Toezichthouden in de metro, bij fietsenstallingen, parken, speeltuinen, stations, binnenstad, buurten en wijken en aanpakken van gevaarlijke plekken
- Onderhoud speelveldjes en speeltuinen
- Groen- en grijsonderhoud
- Onderhoud straten en pleinen
- Schoonmaak van openbare gebieden en gebouwen
- Recycling gebruiksgoederen en 'afval'
- Klussendienst klein onderhoud infrastructuur

Gemeentelijk detachingsbedrijf "Werken aan de stad"

De vierduizend nieuwe banen worden ondergebracht bij een nieuw op te richten detachingsbedrijf "Werken aan de stad" dat mensen in dienst neemt voor tenminste het minimumloon. Mensen worden gedetacheerd naar veel vormen van werk dat zij zelf graag willen doen en dat binnen hun mogelijkheden past. Zij hebben een regulier arbeidscontract met de gemeente en alle rechten en plichten die daarbij horen, zoals aantal verlofdagen, procedure bij ziekmelding, enzovoort. Tijdens de arbeidsovereenkomst worden middelen ingezet om een uitstroomtraject (werkervaring, training, scholing, opleiding, stimulering eigen initiatief) te volgen, dat aansluit bij de mogelijkheden van mensen en waar mogelijk leidt tot verwerving en aanvaarding van ander werk binnen of buiten de collectieve sector.

Financiering

Gemiddelde kosten nieuwe baan gemeentelijk detachingsbedrijf,
inclusief werkgeverslasten en opleiding: € 30.000

In te zetten middelen:

Uitkering: € 17.500

Overbodig re-integratietraject: € 6.000

Gemiddelde bijdrage ontvangende instellingen extern: € 1.500

Extra lasten voor gemeente Rotterdam: € 5.000

Uitgaande van vierduizend extra arbeidsplaatsen kunnen we met een extra uitgave van 20 miljoen euro structureel het voorzieningenniveau in de stad verbeteren én mensen aan de slag helpen. Daarbij gaat het op wat langere termijn om veel meer dan vierduizend mensen die nu in de bijstand zitten. Als je mensen het uitzicht biedt op werk dat loont en tegelijkertijd de mogelijkheid geeft om te werken aan scholing en opleiding is de kans op doorstroming een stuk groter.

Een investering in de stad als deze kost niet alleen geld, maar levert vooral heel veel op: schone, hele, veilige wijken met meer sociale samenhang en meer voorzieningen. Een deel van – en wellicht de gehele investering – wordt bovendien op termijn ook terugverdiend door die positieve sociale effecten: door bijvoorbeeld minder schooluitval als gevolg van huiswerkbegeleiding en jongerenwerk, minder vandalisme door goed buurtbeheer en toezicht in bijvoorbeeld metrostallen, enzovoort.

Investeren in de wijk economie

Het gemeentelijk economisch beleid is nu voornamelijk gericht op drie zogenaamde 'clusters', het Haven en Industrieel Complex, de medische sector en de creatieve economie. De SP wil hier een vierde cluster aan toevoegen, de wijk economie, met veel extra aandacht voor kleine ondernemers, zelfstandigen en winkeliers die actief zijn op wijk- en buurtniveau.

Investeren in en faciliteren van de kleine bedrijvigheid en de winkelstraten in de wijken heeft veel voordelen. Op de eerste plaats draagt het bij aan de levendigheid en leefbaarheid van de wijken. Op de tweede plaats zorgen kleine ondernemers in de wijken voor voorzieningen, diensten, producten en winkels dicht bij huis. Dat is prettig voor iedereen, maar zeker voor de groeiende groep oudere Rotterdammers. Bedrijvigheid in de wijken is tot slot een banenmotor, juist ook voor mensen met een lagere opleiding en minder kansen op de arbeidsmarkt.

De SP stelt voor om te werken aan Maatschappijen ter Bevordering van de Wijk economie (MBV). Coalities van bewoners, (kleine) ondernemers en zelfstandigen in de wijk, lokale overheid en aan de maatschappelijke organisaties, om de bedrijvigheid op wijk- en buurtniveau concreet te stimuleren. Met gemeentelijk geld worden de MBV's opgestart en ander kapitaal aangetrokken. De MBV's adviseren over het beleid in de wijk en geven (micro)kredieten voor wijkgerichte initiatieven. Het huidige kanszonebeleid wordt daarin geïntegreerd.

Daarnaast willen we kleine ondernemers in de wijken ook op andere manieren ondersteunen. Ondernemers die de dupe zijn van sloop- en herstructureringsprojecten krijgen een ruimere tegemoetkoming en compensatie. In alle wijkwinkelcentra wordt een blauwe zone ingevoerd, waarbij de eerste twee uur parkeren gratis is.

De SP is tegen uitbreiding van de koopzondag naar andere winkelgebieden of verruiming van de openingstijden. Het voordeel voor een deel van de detailhandel valt wat ons betreft weg tegen het nadeel voor anderen, vooral de kleine ondernemers in de wijken.

Overige voorstellen

- Alleen voor heel specifieke doelgroepen maken we gebruik van re-integratiebedrijven (bijvoorbeeld mensen met een lichamelijke of psychische beperking). Bij voorkeur gaan we in zee met niet-commerciële re-integratiebureaus.
- Gemeentelijke investeringen ten behoeve van het bedrijfsleven worden getoetst op de sociale effecten. Levert de gemeentelijke inspanning duurzame werkgelegenheid op voor de gewone Rotterdammers? Bij grotere investeringen van gemeenschapsgeld in de economie en de infrastructuur wordt een Sociale Effect Rapportage gemaakt. De gemeenschap dient meer zeggenschap te krijgen over de honderden miljoenen die de gemeente aan ontwikkelaars en bedrijfsleven geeft om de crisis te bestrijden.
- Bij grote gemeentelijke opdrachten en investeringen – bijvoorbeeld bouwprojecten – past de gemeente zoveel mogelijk 'contract compliance' toe. De ondernemer/ontwikkelaar die de opdracht krijgt is verplicht om voor het werk minimaal tien procent werkzoekenden uit de wijk/buurt van het project aan te nemen. De gemeente zorgt voor selectie en begeleiding.
- Bij de uitvoering van de Wsw moet de nadruk liggen op het belang van de werknemer en zijn persoonlijke ontwikkeling. Sw'ers moeten meer aan de slag kunnen in hun eigen wijk: bij buurthuizen, speeltuinverenigingen en bewonersorganisaties. Dat is veel beter dan werken in een massale hal op grote afstand van huis.
- We gooien niet alle mensen die op zoek zijn naar werk op één hoop onder het mom van 'ontschotting'. De mensen die nu of in de toekomst een indicatie hebben voor de Sociale Werkvoorziening hebben recht op een aparte status en benadering – en moet niet op één hoop gegooid worden met mensen met een Wwb-uitkering en/of participatiebaan. Deze groep verdient speciale zorg in een beschaafde maatschappij.
- We stellen persoonlijke ontwikkeling centraal en verbeteren de begeleiding, met een maximum aantal te begeleiden mensen per jobcoach. We rekruteren veel meer leidinggevenden uit de doelgroep.
- Sw'ers hebben recht op een normaal cao-loon. De uitvoering van de Wsw kost nu eenmaal geld: er moet vooral geld bij. Alle Sw-middelen moeten uitgegeven worden aan de Wsw, niet aan andere zaken.
- De Stadsvisie 2030 wordt herzien. In plaats van concurrentie tussen steden en een eenzijdige nadruk op economische groei, vertrekt de nieuwe stadsvisie vanuit de belangen van de gewone Rotterdammers en het streven naar een sociale en duurzame economie.
- Innovatieve initiatieven van onderop worden gestimuleerd. Stimuleren van de creatieve economie betekent vooral van onderop beginnen en het formuleren van een goed broedplaatsbeleid. Het binnen de gemeente toepassen en vanuit de gemeente stimuleren van open source software en open standaarden kan Rotterdam op de kaart zetten als 'place to be' voor innovatieve ICT-bedrijven.
- Voor een goed en sociaal functionerende haven is een flexibele havenpool met gekwalificeerde havenarbeiders met goede arbeidsvoorwaarden van groot belang. Dat is een taak van de ondernemers in de haven, maar ook van de gemeente en het Havenbedrijf Rotterdam.
- De Stadsvisie 2030 wordt herzien. In plaats van concurrentie tussen steden en een eenzijdige nadruk op economische groei, vertrekt de nieuwe stadsvisie vanuit de belangen van de gewone Rotterdammers en het streven naar een sociale en duurzame economie.